

IN JOU VIND IK VREUGDE...

Doop van de Heer

DATUM	12 & 13 januari 2019
VOORGANGER	Corinne van Nistelrooij
EERSTE LEZING	Jesaja 40, 1 - 5. 9 - 11
EVANGELIE	Lucas 3, 15 - 6 en 21 – 22

OVERWEGING

Ik vroeg jullie daarstraks om je in te leven in 'het volk'. Zowel in de tekst van Jesaja als in het evangelie van Lucas is er een rol voor de gewone man weggelegd.

“Troost, troost mijn volk” zegt Jesaja. Spreek elkaar moed in, laat elkaar weten dat er een nieuwe toekomst mogelijk is. Als je in een dal zit, klim dan omhoog. Als je hoog van de toren blaast, kom dan naar beneden. “Laat ruig land vlak worden, laat rotsige hellingen rustige dalen worden”. Dan zal de Eeuwige zal zich openbaren. We mogen vertrouwen op een God die het goede met de mens voor heeft.

Zo'n appél van Jesaja, hoe komt dat bij ons binnen? Kunnen wij die troost aan elkaar geven?

En dan het evangelie. Stel dat je er echt bij was geweest toen, bij die doop in de Jordaan, stel dat je echt op de oever bij het water had staan kijken, hoe zou dat geweest zijn? Was je iemand geweest die er kritisch naar had staan kijken? Of was je vol enthousiasme geweest? Ben je iemand die kijkt naar wat het je persoonlijk oplevert? Of ben je geneigd te kijken naar wat het anderen brengen kan? En let je daarbij op de emoties of gevoelens, of let je op de waarden zoals gerechtigheid, eerlijkheid, solidariteit?

Ik vraag jullie dit opdat je niet op afstand blijft. Opdat je niet met de handen op de rug toekijkt maar je probeert te verhouden. Waar raakt het verhaal van Jezus je? Kun je verder met het appél van Jesaja? Misschien wil je wel, maar weet je vaak niet hoe.

‘Het volk was vol verwachting’ zo luidt de eerste zin van het evangelie vandaag. Is dat zo? Voelt u zich verwachtingsvol? Wat kunnen wij mensen nog verwachten in een wereld die voorspelbaar lijkt.

In verwachting zijn associëren we vooral met een zwangerschap. Negen maanden lang is een vrouw in verwachting. Dan wordt het kind geboren. Maar eigenlijk blijft de verwachting ook ná de geboorte bestaan. Laten we wel wezen, dan begint de hoopvolle verwachting pas echt.

Want zo'n klein kind, hoe zal het daar verder mee gaan? Waar zullen die beentjes naar toe gaan? Hoe zal het kind zich ontwikkelen? Wat zal hij of zij allemaal mee gaan maken? Aan mooie dingen, aan verdriet, aan teleurstellingen? Ach, we zouden de sterren wel uit de hemel willen plukken voor onze kinderen, onze kleinkinderen. We zouden hem of haar willen behoeden. En dolgraag naar een weg willen begeleiden die goed doet.

Die motivatie die hoor ik ook vaak bij ouders die hun kind willen laten dopen. Daarbij zeggen ze dan: De liefde voor je kind is zo groot, dat stijgt boven je uit en dat maakt tevens dat je ook beseft dat je het als ouders niet alleen kunt. Dat je God wilt vragen om dit kind nabij te zijn. Dat de weg die Jezus ging een voorbeeld mag zijn voor dit kind. Mensen dopen hun kinderen om ze in het spoor van Christus te zetten.

Da's ook een vraag aan ons vandaag. Willen wij in het spoor van Jezus gaan? Wij die als volk door Jesaja worden aangesproken, wij die toekijken bij de doop. Wat willen we, wat mogen we verwachten van onszelf, van de wereld, van elkaar?

Jezus liet zich dopen in de Jordaan. Hij daalde af in de diepte van het water. Het staat symbool voor zijn betrokken afdaling naar die mensen die in de put zaten. Jezus ging naar armen, zieken, zondaars, naar mensen die pech hadden, voor wie het leven niet mee viel. Hij ging naar hen die afgewezen werden door de rest van de wereld. Jezus bleef hen nabij, op talloze manieren.

Dat Jezus koos voor deze levenshouding betekent ook wat voor óns. En het is juist die houding die ons als pastores, directeur en programmamakers deze week deed beslissen om de regenboogvlag te hissen.

Door de ondertekening van de Nashville-verklaring door een flink aantal Nederlandse predikanten vonden we dat we een ánder gebaar moesten maken. De Nashville verklaring is een document van orthodox protestante zijde, die voor zover ik weet door geen enkele Rooms-Katholieke geestelijke is ondertekend. Maar veel mensen die anno 2019 langs een kerk fietsen hebben geen idee meer wat voor kerk er nu eigenlijk staat. Ze zijn geneigd om alle kerken over één kam te scheren. Daarom wilden we een gebaar maken waarbij mensen kunnen zien: hé, dit is een kerk waar er anders over gedacht wordt.

De regenboogvlag staat voor de veelkleurigheid en diversiteit van mensen. En wij willen een kerk zijn waar iedereen zichzelf kan zijn, en waar álle mensen, van welke seksuele geaardheid ook, zich volledig geaccepteerd weten. Want ieder mens verdient het om zich in de kerk en daarbuiten geliefd en welkom te voelen.

We vinden het belangrijk om daarbij ieder zijn of haar manier van geloven te gunnen. Oók orthodox gelovigen, of andersgelovigen. Ieder heeft recht op het beleven van zijn godsdienst. Maar daarbij mag een godsdienst nooit een vrijbrief zijn voor discriminatie of het uitsluiten van mensen.

Het evangelie van vandaag eindigt met een stem uit de hemel: “In jou vind ik vreugde”, hoorden we. In jou, wie je ook bent. Dát is de stem van de Eeuwige, de stem die we deze week in de vlaggenmast gehesen hebben.

“In jou vind ik vreugde”. Als we dat tegen onze naaste kunnen zeggen, tegen elke medemens die ons pad kruist dan nemen we ons geloof serieus. En kunnen we, zoals Jesaja vroeg, de Liefde van God een kans geven.

“In jou vind ik vreugde...” Hoe zou het zijn als iemand dat tegen ons zegt? Hoe zou het zijn om God deze woorden te horen zeggen over jou?

